

Petar Miloradović

NALEPNICE

Provlačili smo se prašnjavim putevima.

Veliki kamioni bili su natovareni
slamom.

Lovci u poljima
kretali su se u hajkačkom poretku,
pucanj se sabirao u smrt.

Dugačka kolona krivudala je putem.

Nalepnica sa psom jazavičarem,
kratkim nogu i dugog tela,
obeležavala je teretnjak, grdosiju.

Ta crna, slepa mapa,
možda je govorila
o neotkrivenoj tami slike,
dužini vozila,
usmerenosti i jasnom cilju,
upozoravala na nesigurnost
i opasnost koja preti.

Čitamo,
svetovima pored nas
tek ćemo se približiti.

Metak *stepski soko*
našao sam u jarku,
kada sam stao,
kada smo se zaustavili,

i slamke je vetar podigao.

ELI

Ta ogromna, stvarna usamljenost
nikad nije prestala,
gde god da sam krenuo.

Donekle pritajen život.

Nizale su se biblioteke kalendara,
sabrana dela po danima.

U skrivenom zadžepku ranca,
zveckao je metalni novac.

Prolazili su pusti prostori.

Poštanski brojevi
uklapani u red zaboravljenih mesta.

Čuvao sam fotografije u limenkama,
stare časopise u koferima
u fiokama *old spice* miris,
čak i neku krpu sa plavim prugama
sa mrvama od hleba.
Poklopljenu kartonsku kutiju,
portret na dnu.

Zapisivao sam ćutanje.

Tugu usvojenog, neprilagođenog dečaka,
kada mu roditelji oblače mornarsko odelo
gledajući u njemu izgubljenog sina.
To je bio film o Eliju.

Neko drugi uvek na repertoaru,
kakav bi trebalo da budem,
možda zaustavim se u takvoj slici o sebi.

Ali, našao sam se tu negde, pored,
obnavljao male pesme,
velike reči.

Kamioni su jurili putem i oblaci obojene prašine
kovitlali se i zamagljivali pogled.

Nadolazile su suze
i na vidiku izrešetani putokazi.

BICIKLISTI

Porodica biciklista, njih četvoro,
sporo je išla uz planinu.

Bicikli opremljeni torbama i
zavežljajima svakakve vrste;

štapovi za pecanje;
zakačen kotlić na najvećem
koji je vozio otac;

šatorska krila urolana,
ranci i ašovi pričvršćeni;
pumpa i boce sa vodom na svojim mestima.

Sajle zategnute.

Prestigli smo ih,
a onda skrenuli na sporedni put.

Odmah sam želeo da budem jedan od njih,
tako sam zamišljao, ne znam koliko,
ko su, odakle su,
gde idemo ovoga puta,
i ko sam među njima ja.

Prijatnost i zanesenost
i zaustavljanje zbog kontrole saobraćaja.
Realnost stopova, crveno, žuto, crno,
odakle se ne može nastaviti kratak san.

Kasnije kada smo se vratili na magistralu
pojavili su se ponovo.

Sa fluorescentnim, narandžastim kačketima
zasijali su odjednom
lagano okretali pedale...

Lančanici su bili masni i ojačani;
uživanje koje se nastavlja,
prenosi dalje i samo je sebi svrha
i kuća je bilo gde, i, možda, baš ovde
gde se štap zabode u bilo koju tačku,
zapali vatra,
iznutra oseti toplina doma.

LEONID

Planirao sam kratka putovanja
u jesen.

U kombi vozilu transportovali smo
turšiju, džem,
med u teglama.
Spiralne rezance.

Pričali
o prostoru koji se suzio,
nestalim gradovima
i kako su putevi sve kraći

Tih dana ponavljao sam sledeće reči:
Ja sam taj izgubljeni, putujući...
Leonid...

Vunenu kapu što nose shimnici,
tamo na severnim jezerima
navlačio sam na čelo i uši.

Bio sam izgubljeni, ćelavi siromah
što klima na nesigurnim nogama.

Takođe nosio sam i kožne
tamnobraon cipele
izrađene pre rata u gradu
koji je bio pod opsadom.

Menjao sam se.
Sledio znakove
pratio ograničenja.
Odlučivao: čitaću.

Strelice usmerene
u neizvesno, upozoravale su.

Na poklopcu džepa jakne
zabodena mi je bila značka
u obliku saobraćajnog znaka
sa srndaćem u skoku.

ZELENI AUTOMOBIL

*Jureći ulicom
u kolima naše sudbine
„Zeleni automobil“ – Alen Ginzberg*

U zelenom automobilu *fiat 1300*
na pustim putevima, jednog jutra
pitao sam se ko ih je i kada izgradio,
kako su, ipak, potrajali do danas.

Išli smo ka nekom predelu
ili nečemu u nama što nas je gonilo
i bilo uzrok svemu.

Možda smo tražili
podneblje naših pesama...
ili pronalazili u sećanju
trag, miris, slike...

Rasturena rudnička naselja;
rudu prenošenu žičarama;
slepe koloseke zakorovljene.

Uputili smo se
slučajno u brda,
ka pećini za koju nismo znali.

U dvorane prigušene svetlosti,
niz strmo, klizavo stepenište,
gde kreč se rastvara i voda kaplje.

Pesme koje su bile u našem glasu
kako smo se pitali,
kako smo govorili
u utrobi zemlje.

Zvuk je odjekivao okolo.

Osluškivao sam sebe
i pokušavao onde
da uobličim i izgovorim nešto
kroz jedva čujno zujanje osvetljenja.

Ne znam koliko je to trajalo.

Nedavno
ponavljao sam to:

kroz jedva čujno zujanje osvetljenja...

dok su u dvorištu brusili krov
tog oldtajmera, *fiata*

i razletale se, istovremeno, svuda,
varnice zvuka
unazad,
ka meni.

MRTVAČNICA

U maloj, sivoj zgradi zaključano,
ležalo je sa još dva mrtva čoveka
i telo mog oca.

Kada su otvorili...

kada sam pogledao vlažne zidove i visoke plafone,
zelene alge razvijene u uglovima...

Noge sam bose samo video,
noge starih ljudi,
tela pokrivena jednobojnom,
narandžastom mušemom.

Gomile izgužvanih čaršava
sa kružnim flekama,
ogledalca i češljeve,
polomljene smeđe zupce.

Običnost smrti.

U beloju košulji je On bio,
i tamnoplavom puloveru,
kao neka lutka sa vlasuljom,
i tamnim zvonastim pantalonama...
Kasnije su mu obukli
odoru, putnu, crvenu.

Pokrenuli su mašinu
i onda ga odvezli u jednom pravcu.

Tražio mi je potpis izvesni Gotfrid Ben,
tako sam ga nazvao.
Zatim je isključio sijalice,
i limenim vratima zagrmeeo.

TOG DANA

Uoči smrti posadio sam 9 stabala.

Toplota je
tek oživljavala travu;
sa grančica drveta lepršale su
narandžaste zastavice njihovih rodoslova i imena.

Ujutru već sam bio izbačen na put,
krenuo po mokrom, lošem danu,
a kao da nije bilo dana.

Sneg je padao,
odjednom.

Vozio sam.
Nepoznata vozila
dolazila su u susret
i svetla me zaslepljivala
a iza, u retrovizoru, druga svetla
signalizirala nešto nečitljivo.

Obilazio sam mesta ovog sveta.

Već viđena stabla,
školu, raskrsnice;

kafanu, i prazne sale,

stanice, autobuska parkirališta;
kućice čuvara nečeg nevidljivog
ali, izvesno, prisutnog;

barake od dasaka
kroz koje duva,
na koju se lepe oglasi
i vesti o svemu postojećem.

Bazene ispunjene tamom senke.

Gradska svetla
palila su se u daljini.

Sve što je padalo tog dana
postajalo je vlaga,
svuda prosuto mastilo.

Napravio sam krug i vraćao se na početak.

„Pao je stari los“
Ponavljao sam tu molitvu u sebi.

S prolećem olistala je ona mala šuma tugom.

*

Ali, kasnije,
svečani stolovi bili su puni tanjira.
Presečeno voće u posudama,
potvrđivalo je autentičnost prostora.

Horizonti su pucali,
obnavljali se svakog časa...

I ja sam išao ka njima.